

Kozmikus csapágygolyók

Nem vettelek észre a kerítésnél,
pedig átverekedtem magam a sűrű
és vadul ellenálló liliomok között.
Talán nem vadultam volna meg ennyire,
de az első vágások vérszomjassá tettek
és kegyetlenné.
Élesre fentem a csontjaimat,
csúcsosra faragtam a koponyámat,
hogy hatásosabban tudjak
harcolni a húsos virágszirmok között
és az erőlködéstől gépolaj patakok
csorogtak végig a lakkozásomon.
Felsőhajtottam, hogy hol egy jótét lélek,
aki megszorítaná egy-egy csavaramat,
helyre igazítaná egyik-másik csapszegemet,
de aztán elfogott a düh és elvakultan
csattogtattam kaszáimat
a mámoros virágok között.
Megláttalak és elszégyelltem magam,
ijedelmed megszégyenített,
megvetésed kikapcsolta az áramforrásomat,
elpattantotta a rugómat,
beleestem egy pocsolóyába
és megrozsdásodtam.

Azt mondhatná valaki, hogy miért nem teszik
a nyakkendőket kimosva, kivasalva
a tiszta dobozokba. Azt állíthatná valaki,
hogy látta a vasárnapi portást zsebredugott kézzel,
kigombolt irhabundában.
Azt kérdezhethné valaki,
hogy miért méregetik a levegőt,
a hőmérsékletet, mikor az üvegbeváltónál
úgyis újra meg újra sorba kell állni.
Erre azt válaszolnám, hogy inkább
tétova halacszkák szövetkezzenek, inkább kerek
kavicsok tervezzenek gurulást,
hengeredést, inkább tegyenek a régi,
elavult ceruzákba új ceruzabelet,
mint hogy találgassam, milyen
elhullott madarak hevernek holtan
a kietlen udvar üvegpadróján.
Hiába kérdezik meg tőlem,
hogy mit használnak a fojtogató
selymek ellen, hogy mit tudok a szomszédokról,
hogy mennyibe került a váltságdíjam,
csak nevetek rajtuk, mert hiába vágom szemükbe
a nyers igazságot, csak ingatják a fejüket
jobbra-balra, ahogy mozog a talaj és fúj a szél

és kitartóan és konokul félreértének.
Hiába húztad fel az órát elővigyázatosan,
a bajjoktól óvó ollóval hiába szabdaltad föl a
vásznakat, hiába csuktad be a könyvet a régi
hagyományos öntudattal, hiába
rejtetted el a pokolgépeket anyáskodó gondoskodással,
reggel mégiscsak felhúzták a redőnyöket, és a
csúnya kislányok szívfacsaró értetlenséggel
kezdték el mérni a méregdrága zöldséget,
hamisított karórákat.
Be kellene fejezni az elmaradt levelezést,
hogy mire megszáradnak a mosásban elszagattott ruhák,
hazavárjuk a gyereket,
akármilyen rossz is volt a bizonyítványa.
A datolyára az alföldi rokontól érkezett
déli gyümölcsökre azt mondták ellenségesen,
hogy túlságosan kemények, de a rozsdá
a lépcsőház korlátjáról még nem dobta le
az utolsó pikkely festéket,
így aztán lehet áhítatoskodni, meg lehet etetni
a csattogó fogú írógépeket kendermaggal,
papsajttal, kukoricával.
Talán nem lettem volna ennyire határozott,
nem zárkóztam volna el ennyire az alkudozásoktól,
ha nem veszem észre, hogy velem szemben
piszkos játékot játszanak,
eldugják a kamillateát, a rozsdáatalkítót,
meghamisítják a dinnyehéjakat,
megcsavarják a lila színű gépszír fedelét,
és az ártatlanul tiszta
papírszeleteket hadihajók
gyártására akarják felhasználni.
Nem adom meg magam.
Hiába főzik meg a mérgezett feketekávé,
hiába fényesítik a cipőiket a küszöbön,
átlátok a szitán.
Egyrészt még a tavalyi üvegek is tisztességesen
sorbanállnak a szekrényben,
másrészt az árvíz új ágakat hozott és
kavargatott a szennyes lében.
Ennyi.
Bár nem voltál az enyém soha,
most elbocsátalak.
Köszönd meg a felvilágosítást,
hajlott háttal bandukolj a parton
és ne a melletted áradó járműfolyamra figyelj,
hanem tedd a helyükre ezeket a fontos értesüléseket.
És ha megérezted, hogy az útilapu
nem való a legújabb repülőgépek
első osztályú fülkéinek porcelán vázáiba,
azt is megérted, hogy a hó és az olvadás
úgy gördülnek egymáson, mint a fogaskerekek,
és bizakodva mennek a kilátástalan cél felé,
miközben csöpög rájuk a kozmikus olaj.

A fenti verset a szerző 1998-ban megjelent, „Körtánc és Litánia – A vándorköszörűs” című kötetéből idéztük. Novotny Gergely verseit legutóbb 1998. október 15-i számunkban közöltük.